

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 1080

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 noiembrie 2025

SUMAR

Nr.

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 564 din 5 noiembrie 2025 referitoare la obiecția de
neconstituționalitate a Legii pentru modificarea art. 12
din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al
senatorilor

2–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 564

din 5 noiembrie 2025

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, obiecție formulată de 72 de deputați aparținând grupurilor parlamentare ale Alianței pentru Unirea Românilor și S.O.S. România. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.022 din 2 octombrie 2025 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.281A/2025.

2. De asemenea, pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, obiecție formulată de 26 de senatori aparținând Grupului parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.081 din 6 octombrie 2025 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.324A/2025.

3. În motivarea obiecțiilor de neconstituționalitate, autorii acestora formulează critici de neconstituționalitate extrinsecă și intrinsecă asupra legii supuse controlului de constituționalitate.

4. Sub aspect extrinsec, se susține, în esență, că legea criticată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, arătându-se că expunerea de motive a legii are un caracter pur formal, nefiind prezentate argumente din care să rezulte necesitatea intervenției normative. Propunerea legislativă a fost introdusă intempestiv în circuitul legislativ, fapt care nu a permis întocmirea unei analize de impact care să îndeplinească exigențele constituționale privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și a statului de drept. În susținerea acestei critici de neconstituționalitate sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 234 din 5 iulie 2001 sau Decizia nr. 442 din 10 iulie 2014.

5. De asemenea, se susține că legea criticată a fost adoptată în absența avizului Consiliului Legislativ, contrar art. 79 din Constituție. Parlamentul, prin structurile sale de conducere — birourile permanente ale camerelor reunite, a decis punerea pe ordinea de zi a propunerii legislative pe 29 septembrie 2025, în absența avizului Consiliului Legislativ, care a fost emis pe 30 septembrie 2025 și a fost comunicat la aceeași dată. În aceste condiții, punerea pe ordinea de zi a unui propunerii legislative, în absența avizului Consiliului Legislativ, atrage neconstituționalitatea extrinsecă a acestei propunerii, care a fost votată de Parlament în ședința din 30 septembrie 2025. Deși formal avizul a fost solicitat, faptul că nu s-a așteptat emiterea lui pentru a fi pus în practică și nu au fost operate recomandările formulate, pentru ca legea să fie clară și predictibilă, echivalează cu nesolicitarea lui și dovedește formalismul pe care îl manifestă guvernul față de instituțiile

statului de drept, pe care „se prefac că le respectă”, însă, în realitate, le ignoră fundamental. În susținerea acestor critici de neconstituționalitate sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 681 din 6 noiembrie 2018, nr. 283 din 21 mai 2014, nr. 447 din 29 noiembrie 2013, nr. 448 din 29 octombrie 2013, nr. 26 din 18 ianuarie 2012 și nr. 681 din 27 iunie 2012.

6. Totodată, prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție, se susține că exigențele care țin de adoptarea actului normativ nu puteau fi îndeplinite, deoarece proiectul acestui act normativ a fost introdus intempestiv în circuitul legislativ. Astfel, se arată că inițiativa legislativă a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Birourilor permanente reunite din ziua de 29 septembrie 2025, ora 15:45, a fost repartizată pentru raport la Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, această comisie fiind convocată în ședință în mai puțin de o oră de la momentul sesizării, respectiv la ora 17:00, în timp ce ambele Camere ale Parlamentului își desfășurau activitatea în sesiune plenară, fără o aprobare pentru ca această comisie să își poată desfășura activitatea în timpul ședințelor de plen, conform prevederilor regulamentare. Ședința acestei comisii a avut un caracter formal, lucrările sale finalizându-se în mai puțin de 30 de minute, iar inițiativa legislativă a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței comune a Senatului și Camerei Deputaților de a doua zi, 30 septembrie 2025, ora 10:00, ședință în care a fost și adoptată fără dezbateri efective.

7. Astfel, modificarea, prin legea adoptată, a dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor lipsește de efecte juridice art. 69 din Constituție, întrucât procesul legislativ nu a presupus o dezbatere reală asupra propunerii legislative, aceasta fiind adoptată intempestiv, fără un real motiv. Nu s-au putut depune sau s-a limitat extrem de sever dreptul parlamentarilor de a depune amendamente și nu a fost exprimat un vot în deplină cunoștință de cauză.

8. Sub aspect intrinsec, autorii obiecțiilor susțin că legea criticată contravine principiului separației și echilibrului puterilor în stat, deoarece instituie pentru membrii Parlamentului un regim juridic care poate să caracterizeze alte categorii de demnitari, dar care este impropriu parlamentarilor. La baza acestei soluții legislative se află principiul egalității, interpretat și aplicat însă într-o manieră exacerbată, care ignoră faptul că egalitatea nu înseamnă uniformitate, astfel cum rezultă din jurisprudența instanței de contencios constituțional, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din februarie 1994. Prin propunerea legislativă se asimilează, în mod exagerat și nejustificat, statutul parlamentarilor cu cel al altor categorii de demnitari, ceea ce contravine spiritului Constituției.

9. Raportat la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție și la jurisprudența Curții Constituționale referitoare la exigențele de calitate a legii (spre exemplu, Decizia nr. 61 din 18 ianuarie 2007, Decizia nr. 36 din 15 ianuarie 2008, Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, Decizia nr. 448 din 29 octombrie 2013, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014 sau Decizia nr. 106 din 27 februarie 2014), precum și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, se arată că modul de redactare a unora

dintre prevederile alineatelor art. 12 din Legea nr. 96/2006, astfel cum stabilește legea criticată, încalcă principiile de rang constituțional și european din care decurg criteriile de claritate și precizie ale reglementărilor. Punctual, se arată că din conținutul sinuos al art. 12 alin. (7) din Legea nr. 96/2006 nu reiese în mod clar dacă obligația de a se înregistra în Registrul unic al transparenței intereselor (RUTI) la Parlament se face prin crearea unui cont, respectiv dacă această obligație se duce la îndeplinire prin secretarul general al Camerei căreia îi aparține parlamentarul.

10. De asemenea, din perspectiva tehnicii legislative, este improprie stabilirea prin legea privind statutul parlamentarilor a unor obligații pentru terțe persoane. Astfel, dispozițiile art. 12 alin. (8) din Legea nr. 96/2006, introdus prin legea criticată, instituie obligația persoanelor terțe, astfel cum sunt acestea definite de art. 12 alin. (5) din lege, să se înregistreze în RUTI și să își actualizeze anual datele înscrise, deoarece, în caz contrar nu se pot întâlni cu parlamentarii. Totodată, din analiza acestor soluții legislative rezultă că se face o dublă înregistrare în RUTI la Parlament, atât de persoanele terțe, cât și de parlamentarii. O asemenea redactare, astfel cum s-a remarcat în Avizul Consiliului Legislativ nr. 696 din 30 septembrie 2025, este neclară și imprecisă.

11. Contrar art. 13 din Constituție privind limba română, ca limbă oficială a statului, și art. 36 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, art. 12 alin. (5) din Legea nr. 96/2006 utilizează expresii precum „societate cu obiect de activitate advocacy”, „societate cu obiect de activitate public affairs”.

12. De asemenea, se susține că textul art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (5) din Legea nr. 96/2006, este imprecis formulat, fiind ușor de eludat de persoanele de rea-credință care pot se pot folosi de o scăpare a legii (care impune condiția pentru un „*representant mandatat*”, iar nu pentru un reprezentant „*nemandat*” care participă neoficial la întâlniri și care, potrivit legii adoptate, nu ar trebui să se înregistreze în RUTI), ceea ce conduce la îngreunarea situației persoanelor de bună-credință, în favoarea celor de rea-credință, care vor putea participa în continuare la întâlniri, sub pretextul lipsei mandatului.

13. Totodată, în opinia autorilor obiecțiilor, prin adoptarea legii criticate se încearcă legiferarea „pe ușa din dos” a activității de lobby, care, în România, este interzisă. Legea criticată consacră posibilitatea ca parlamentarii să aibă întâlniri cu caracter legislativ cu diferite persoane fizice sau juridice. Astfel, art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (10) din Legea nr. 96/2006, stabilește că deputații și senatorii desfășoară întâlniri privind influențarea procesului legislativ doar cu persoane terțe înregistrate în RUTI. În România, activitatea de „lobby”, nefiind legiferată, echivalează cu infracțiunea de trafic de influență, cum rezultă dintr-o bogată cazuistică, iar legea criticată, în realitate, oficializează această activitate.

14. De asemenea, din definiția pe care legea criticată o stabilește pentru „persoane terțe” lipsesc anumite categorii, cum ar fi ambasadorii și ceilalți membri ai corpului diplomatic al ambasadelor străine în România sau persoanele fizice, care acționează în mod independent, nu în calitate de reprezentant mandatat al unei persoane juridice vizate de lege. Astfel, dacă este vorba despre o persoană fizică a cărei intervenție este justificată de un interes personal, aceasta poate avea în mod neîngrădit discuții cu parlamentarii, fără să se mai înscrie în RUTI.

15. Raportat la dispozițiile art. 69 și 61 din Constituție, se susține că, prin conținutul normelor legale criticate, este afectat mandatul parlamentar reprezentativ, în special în ceea ce privește independența și protecția sa constituțională. Actul normativ criticat se bazează pe principiul transparenței, care este de esență oricărei democrații naționale sau supranaționale și are un regim juridic care trebuie înțeles și aplicat în

profundimea și semnificația lui reală. Spre exemplu, în Franța, transparența se concretizează sub aspectul unor structuri de genul celor evocate prin acronimul CADA — Commission d'Accès aux Documents Administratifs — Comisia de Acces la Documentele Administrative. În România, principiul transparenței este consacrat prin art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, fiind unul dintre principiile generale ale administrației publice. Așadar, transparența înseamnă acces la documente administrative și la activități de această natură, din sfera puterii executive. Aceste rațiuni au determinat includerea acestui principiu și a sistemelor prin care el ființează, conform propunerii legislative, într-un Registru unic al transparenței intereselor (RUTI) la nivelul executivului. Soluția este logică, deoarece reprezentanții puterii executive sunt cei care, prin activitatea lor, pot apăra „interese” private. Aceștia acordă scutiri de impozite, de taxe, reglementează prin acte care țin de legislația secundară sau terțiară în beneficiul unor persoane private, corporații străine, holdinguri etc., încheie contracte de privatizare de servicii publice sau contracte privind efectuarea unor lucrări publice. Parlamentarii, însă, nu au astfel de prerogative. Legea criticată, contrar scopului declarat, își propune să le confere astfel de pârghii, să legitimeze lobby-ul. Practic, înscrierea în RUTI echivalează cu înlăturarea caracterului ilegal al activității. Interesul parlamentarului este să participe la procesul de legiferare, prin inițiative legislative, amendamente și alte mijloace specifice activității de parlamentar. Un parlamentar se poate inspira în elaborarea unei propuneri legislative din discuțiile permanente cu cetățenii, participarea la adunări publice, la ședințe ale organelor colegiale, abordări care nu vizează neapărat o inițiativă legislativă, dar care, coroborate cu situația în sine, pot avea o asemenea consecință. În raport cu regulile stabilite de legea criticată, nu rezultă cum asemenea activități vor fi evidențiate în RUTI la Parlament.

16. Se mai susține că dispozițiile art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (10) și (11) din Legea nr. 96/2006, îngreunesc libertatea parlamentarilor, care pot desfășura întâlniri privind influențarea procesului legislativ doar cu persoane terțe înregistrate în RUTI. *Per a contrario*, dacă nu este înregistrată în RUTI, întâlnirea parlamentarilor cu persoane terțe nu poate avea loc sau, dacă are loc, trebuie să se „raporteze” în termen de 48 de ore. Aceste reguli reprezintă o exacerbare a principiului transparenței, care devine o frână în activitatea parlamentarilor, le afectează statutul și, mai ales, independența și urmăresc, în realitate, să pună activitatea parlamentarilor sub controlul discreționar al societății civile.

17. În aceste condiții, se susține că legea criticată încalcă, până la desființare, atât rolul parlamentarilor de reprezentanți, membri ai organului reprezentativ suprem, cât și rolul de unic organ legiuitor al Parlamentului, în contextul în care inițiativa legislativă a parlamentarilor este astfel îngreunată. Parlamentarii sunt în slujba poporului, potrivit art. 69 alin. (1) din Constituție, astfel că ei trebuie să folosească toate pârghiile activității lor pentru a-și exercita această misiune. Ei se pot afla într-o activitate privată, în care li se aduc la cunoștință aspecte care trebuie să fie soluționate inclusiv prin legiferare și pe care le pot transpune în propuneri de soluții normative. Propunerea legislativă pornește de la principiul relei-credințe, al suspiciunii de săvârșire a unor fapte antisociale, ca și când acestea ar fi regula. Or, rolul Parlamentului este să legifereze pornind de la reguli, deoarece excepțiile sunt de strictă interpretare și aplicare.

18. Autorii obiecțiilor mai susțin că dispozițiile art. 12 alin. (12) și (15) din Legea nr. 96/2006 nu respectă dreptul la protecția datelor cu caracter personal, în condițiile în care parlamentarii au obligația să publice informațiile prevăzute de art. 12 alin. (12) din Legea nr. 96/2006, iar persoana nu își dă acordul să i se facă publice datele. Evident, parlamentarii nu le pot consemna și, în

acest caz, sunt pasibili de sancționare. De asemenea, parlamentarii nu pot să valorifice ideile care le-au fost sugerate în astfel de discuții și întâlniri, deoarece nu au acordul „persoanelor terțe”. Astfel, independența acestora este paralizată, iar transpunerea în practică a normelor propuse va îndepărta parlamentarii de electorat, nu-i va apropia. Singurul rezultat scontat al modificărilor aduse art. 12 din Legea nr. 96/2006 va fi cel de îngreunare a participării persoanelor la luarea deciziilor, ceea ce va conduce și la scăderea calității actului de legiferare, cu repercusiuni evidente asupra statului de drept.

19. Totodată, în ceea ce privește presupusele „influențe” pe care persoanele terțe ar putea să le aibă, în sensul influențării procesului de legiferare, autorii precizează că, pe de o parte, deputații și senatorii sunt cei care iau decizia de a proceda într-un anumit mod sau altul, mandatul imperativ fiind nul, iar, pe de altă parte, în situația existenței unei fapte ilicite de natură să afecteze procesul legislativ, există deja sancțiuni administrative și penale care pot fi aplicate, ceea ce reduce instituția juridică propusă la nivelul unui simplu registru, fără o utilitate practică.

20. În plus, autorii obiecțiilor susțin că reglementarea criticată reprezintă, în realitate, o formă de control și de cenzură a majorității parlamentare asupra minorității parlamentare (opoziția), care va putea fi șicanată prin mijloace aparent legale în activitatea pe care aleșii o desfășoară în îndeplinirea mandatului.

21. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările au fost transmise președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

22. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În esență, referitor la critica prin care se susține punerea pe ordinea de zi a unui proiect de lege/a unei inițiative legislative în absența avizului Consiliului Legislativ, arată că, potrivit dispozițiilor art. 79 alin. (1) teza întâi din Constituție și ale art. 9 alin. (2) și art. 10 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, solicitarea avizului Consiliului Legislativ are caracter obligatoriu. În situația propunerilor legislative, Birourile permanente ale celor două Camere au atribuția de a le solicita, conform regulamentelor parlamentare. Adiacent, Consiliul Legislativ are două obligații corelative: de a transmite avizul și de a respecta termenul de remitere înscris în adresa de solicitare a avizului, fără ca situația în care avizul nu ar fi emis sau ar fi transmis după împlinirea termenului stabilit în adresa autorității legiuitoare să conducă la obstrucționarea ori întârzierea procesului legislativ. În acest sens, sunt invocate prevederile art. 28 alin. (2) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului. Din interpretarea *per a contrarium* a acestor dispoziții regulamentare rezultă că raportul comisiilor parlamentare sesizate de Birourile permanente reunite poate fi redactat, respectiv înaintat în vederea înscrierii pe ordinea de zi a plenului reunit al celor două Camere, chiar dacă Consiliul Legislativ nu emite avizul ori nu îl transmite în termenul solicitat. În concluzie, dacă o propunere legislativă poate fi înscrisă pe ordinea de zi și dezbătută la nivelul comisiilor parlamentare în situația în care Consiliul Legislativ nu a transmis avizul solicitat, *a fortiori*, după depunerea raportului și înscrierea propunerii legislative pe ordinea de zi a plenului reunit al celor două Camere, poate avea loc dezbateră inițiativei legislative, independent de primirea/lipsa avizului Consiliului Legislativ. În situația examinată, conform informațiilor înscrise pe site-ul Camerei Deputaților cu privire la Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor (PI-x nr. 314/2025), rezultă că s-a solicitat Consiliului Legislativ avizarea respectivei propuneri legislative, data maximă de înaintare a avizului fiind 29 septembrie 2025. Consiliul Legislativ a avizat favorabil propunerea legislativă, potrivit Avizului nr. 696 din 30 septembrie

2025. Referitor la natura juridică a avizului Consiliului Legislativ, se arată că este specifică unui act preliminar, având caracter de recomandare. Sub aspect decizional, plenul Camerelor reunite, în situația examinată, este singurul corp deliberativ prin care autoritatea legiuitoare duce la îndeplinire atribuțiile sale constituționale.

23. Referitor la critica prin care se susține că nu au fost operate recomandările formulate de Consiliul Legislativ pentru ca legea să fie clară, predictibilă, ceea ce echivalează cu nesolicitarea avizului, se arată că Birourile permanente ale celor două Camere au solicitat Consiliului Legislativ emiterea avizului de specialitate, iar avizul are caracter consultativ. Ca urmare, însușirea, respectiv preluarea observațiilor ori, după caz, a propunerilor conținute în avizul Consiliului Legislativ rămâne la latitudinea autorității legiuitoare, în calitate de for decizional. În consecință, consideră că, sub acest aspect, criticile formulate sunt neîntemeiate.

24. Cu privire la invocarea dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, se arată că autorii sesizării au indicat exclusiv dispoziția constituțională pretins încălcată, fără să indice textele legale considerate neconstituționale și fără să motiveze aspectele susținute, astfel încât criticile formulate sub acest aspect sunt inadmisibile. Sunt invocate cu titlu de exemplu deciziile Curții Constituționale nr. 919 din 6 iulie 2011 sau nr. 1313 din 4 octombrie 2011.

25. În ceea ce privește critica prin care se susține caracterul formal al expunerii de motive a legii criticate, președintele Camerei Deputaților arată, în esență, că aceasta nu prezintă relevanță în analiza caracterului constituțional al prevederilor legale contestate, iar Curtea Constituțională, astfel cum a reținut în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, paragrafele 39 și 40), nu are competența de a controla modul de redactare ori conținutul expunerilor de motive ale diverselor legi adoptate de Parlament. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

26. Referitor la critica potrivit căreia legea contestată încalcă art. 1 alin. (3) și (5), coroborat cu art. 69 din Constituție, deoarece propunerea nu a putut fi dezbătută în mod real și nu a fost exprimat un vot în deplină cunoștință de cauză, apreciază că aceasta este inadmisibilă, sens în care arată că analiza Curții Constituționale este una în drept, fără a viza aspecte de fapt ale procedurii parlamentare (a se vedea, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 786 din 13 mai 2009). Examinând procedura parlamentară aplicabilă, desfășurată conform prevederilor Regulamentului activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, se constată că, după înregistrarea inițiativei legislative, birourile permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului au sesizat Consiliul Legislativ, în vederea emiterii avizului de specialitate, și Comisia permanentă privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului. În derularea procedurii parlamentare propriu-zise, membrii comisiei parlamentare sesizate s-au întrunit fizic și online, au examinat propunerea legislativă în cauză și, cu majoritate de voturi, au decis să propună Plenului reunit adoptarea propunerii legislative, în anexa la raport fiind înscrise două amendamente respinse de membrii comisiei în ședință. Ulterior depunerii raportului, propunerea legislativă a fost dezbătută și adoptată în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, conform 65 alin. (2) din Constituție, cu votul majorității deputaților și senatorilor, înregistrându-se 236 de voturi „pentru”, 13 voturi „contra”, 105 „abțineri”, o persoană alegând să nu voteze.

27. Cu privire la critica de neconstituționalitate intrinsecă potrivit căreia legea contestată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece anumiți termeni folosiți în definiția sintagmei „persoane terțe” cuprinse în art. 12 alin. (5) din Legea

nr. 96/2006 sunt redați într-o limba străină, iar sfera de cuprindere a subiecților activi care sunt circumscrisi în sintagma definită este incompletă/limitată, sunt invocate dispozițiile art. 36 din Legea nr. 24/2000. În ceea ce privește utilizarea cuvântului „advocacy” în asociere cu termenul „activitate” în cuprinsul alin. (5) al art. 12 din Legea nr. 96/2006, în redactarea înscrisă în art. I din legea contestată, arată că acest cuvânt este folosit cu precădere de către organizațiile neguvernamentale cu referire la acțiunile prin care se încearcă o schimbare în politicile publice, care vizează întotdeauna un interes public, în concordanță cu obiectivul declarat de organizația respectivă. Folosirea pe scară largă a termenului rezidă, cel puțin în parte, în faptul că nu există, în prezent, în limba română un corespondent care să exprime sensul din limba engleză. Chiar dacă nu este cunoscut/utilizat la scară largă, de mult timp termenul este consacrat în literatura de specialitate juridică, după cum se întâmplă și în cazul sintagmei „public affairs”. Având în vedere că în legea contestată termenul „advocacy” are sensul propriu, cu care este cunoscut și utilizat în domeniile politico-juridic și administrativ care l-au consacrat, iar destinatarii normei juridice reglementate desfășoară acțiuni în această sferă de activitate, consideră că sunt întrunite criteriile de claritate și predictibilitate ale dispoziției normative instituite. Totodată, stabilirea sferei de cuprindere/întindere a entităților/structurilor care se circumscriu în definiția sintagmei „persoane terțe” are semnificația unei decizii conjuncturale, care poate fi supusă modificărilor ulterioare, subsumându-se unui aspect de oportunitate, ca expresie a voinței politice a Camerelor Parlamentului, care au atribuția legiferării. Constatarea autorilor sesizării că „lipsesc categorii de persoane” reprezintă opinii/alegații/părerii și nu afectează claritatea ori previzibilitatea dispoziției normative analizate.

28. Referitor la critica formulată cu privire la dispozițiile art. 12 alin. (7) din Legea nr. 96/2006, astfel cum acestea sunt redactate în art. I al legii contestate, se arată că opiniile exprimate reprezintă aprecieri/temeri, nefundamentate în mod obiectiv pe dispozițiile legii contestate, fără relevanță constituțională. Sunt invocate în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 668 din 18 mai 2011 și nr. 921 din 7 iulie 2011.

29. Referitor la critica formulată cu privire la dispozițiile art. 12 alin. (8) din Legea nr. 96/2006, astfel cum acestea sunt redactate în art. I din legea contestată, se apreciază că, în interpretarea sistematică a prevederilor art. 12 din Legea nr. 96/2006, obligația persoanelor terțe de a se înregistra în RUTI, pe de o parte, corespunde dezideratului major al modificărilor aduse Legii nr. 96/2006 prin legea contestată, care constă în aplicarea principiului transparenței cu privire la colaborarea dintre deputați/senatori și persoanele terțe [conform alin. (3)] și, pe de altă parte, este subordonată interesului pe care persoanele terțe îl manifestă, din proprie inițiativă, pentru o inițiativă legislativă aflată în procedură parlamentară [conform alin. (4)]. În interpretarea istorico-teleologică a dispozițiilor vizate, înregistrarea în RUTI a persoanelor terțe nu întrunește trăsăturile unei obligații *sine qua non*, ci are caracterul unei condiții prealabile intenției acestora de a se întâlni cu deputați și/sau senatori în legătură cu una sau mai multe inițiative legislative aflate în procedură parlamentară. Ca urmare, dispozițiile art. 12 alin. (8) din Legea nr. 96/2006, astfel cum au fost modificate prin art. I din legea contestată, sunt în strânsă conexiune cu obligația deputaților și senatorilor de a da dovadă de transparență în activitatea parlamentară [conform art. 12 alin. (1) din Legea nr. 96/2006] și contribuie la instituirea modalității prin care se asigură respectarea principiului transparenței și al reprezentării concurenței în procesul legislativ, în care persoanele terțe dobândesc un rol activ important. Totodată, Legea nr. 96/2006 cuprinde și alte dispoziții, precum art. 9, care conține reglementări cu privire la alte categorii de persoane

decât deputații/senatorii, în vederea dezvoltării, respectiv implementării acelor atribuții ale deputaților/senatorilor care necesită implicarea/participarea altor persoane.

30. Președintele Camerei Deputaților apreciază că nu pot fi reținute criticile formulate în raport cu art. 69, coroborat cu art. 61 din Constituție, deoarece aspectele semnalate de autorii sesizării nu pot fi considerate veritabile argumente juridice, constituționale, care să motiveze obiecția invocată.

31. Referitor la critica privind afectarea caracterului reprezentativ al mandatului parlamentar, care este de esență democrației reprezentative, pe baza căreia funcționează statul de drept, reține că: statutul deputaților și al senatorilor este primordial stabilit la nivel constituțional și dezvoltat secundar la nivel legal (Legea nr. 96/2006); mandatul deputaților și al senatorilor este o instituție juridică a dreptului public, Legea fundamentală reglementând conținutul și limitele acestuia (art. 69, 70, 72); termenul „mandat” este folosit atât în legătură cu cele două Camere ale Parlamentului (art. 63), cât și în legătură cu deputații și senatorii (art. 69, 70), întrucât mandatul Camerelor Parlamentului și mandatul deputaților și senatorilor se implică reciproc, se realizează unul prin altul; mandatul deputaților și al senatorilor se exercită individual și, ca expresie a voinței generale, rezultate din voința majoritară a poporului, se realizează la nivelul Camerei din care aceștia fac parte ori la nivelul celor două Camere reunite în ședință comună, după caz; potrivit principiului mandatului reprezentativ, deputații și senatorii sunt reprezentanții poporului, ai națiunii în ansamblul său, indiferent de circumscripția în care au fost aleși și pe lista cărui partid/cărei formațiuni politice au candidat; deputații și senatorii au îndatorirea de a acționa în interesul întregii națiuni și al locuitorilor din circumscripțiile electorale/cetățenilor aparținând minorităților naționale pe care le/îi reprezintă (art. 10 din Legea nr. 96/2006); deputații și senatorii își exercită mandatul cu bună-credință, potrivit propriei conștiințe [art. 11 alin. (2) din Legea nr. 96/2006]; deputații și senatorii trebuie să dea dovadă de transparență în activitatea parlamentară [art. 12 alin. (1) din Legea nr. 96/2006].

32. Față de cele expuse, președintele Camerei Deputaților arată că aspectele invocate de autorii obiecțiilor reprezintă aprecieri personale/temeri/dubii nefundamentate în mod obiectiv pe dispozițiile legii contestate, care nu se subscriu nivelului de relevanță constituțională impus de prevederile Legii fundamentale. Dacă ar trebui să răspundă acestor obiecții de neconstituționalitate, Curtea Constituțională s-ar substitui autorilor sesizării în privința formulării argumentelor de neconstituționalitate necesare, ceea ce ar echivala cu un control din oficiu, care ar exceda competențelor stabilite în Legea fundamentală în favoarea autorității constituționale (a se vedea art. 146 din Constituție).

33. Totodată, raportat la conținutul normativ al legii ce constituie obiectul controlului de constituționalitate, apreciază că nu se poate reține încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat, ca urmare a aplicării principiului transparenței în activitatea deputaților și senatorilor prin publicarea în RUTI a întâlnirilor dintre aceștia și „persoanele terțe” care manifestă, din proprie inițiativă, interesul pentru o inițiativă legislativă aflată în procedură parlamentară, într-o modalitate similară aceleia prin care decidenții de la nivelul autorităților administrației publice au obligația de a publica în RUTI întâlnirile pe care le au cu persoanele interesate din societatea civilă, denumite „grup specializat”.

34. Reglementarea unor dispoziții normative care asigură modalitatea de implementare a principiului transparenței în activitatea de legiferare a deputaților și a senatorilor, principiu statuat prin art. 12 alin. (1) din Legea nr. 96/2006, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, nu are semnificația susținută de autorii sesizării, potrivit

căroră „se asimilează, în mod exagerat nejustificat statutul parlamentarilor cu cel al altor categorii de demnitari”. Chiar dacă și pentru decidenții de la nivelul autorităților administrației publice sunt prevăzute măsuri legale similare pentru aplicarea principiului transparenței, pentru fiecare situație sunt reglementate condiții, respectiv circumstanțe care trebuie să coexiste și care au în vedere particularitățile activității desfășurate de autoritatea vizată.

35. Astfel cum arată inițiatorii legii în expunerea de motive, „Transparența, integritatea, reprezentarea corectă a opiniilor tuturor celor interesați/vizați în procesul decizional/legislativ consolidează funcționarea unui stat democratic, întăresc încrederea societății civile în deciziile luate și responsabilizează decidenții. Așadar, acest demers de transparență la nivelul Parlamentului completează anterioarele demersuri de la nivelul Executivului, intenția fiind de a folosi aceeași platformă (astăzi gestionată de Guvern, cu intenția de îmbunătățire) pentru o imagine unitară asupra situației transparenței interacțiunilor decidenți — persoane terțe la nivel decizional central”.

36. **Guvernul** apreciază că obiecțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În esență, cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la caracterul pur formal al instrumentului de motivare a legii, reține că intervenția legislativă este fundamentată prin argumente de interes public și democratic. Contrar criticii formulate, legea este temeinic motivată, bazată pe rațiuni de transparență, integritate, conformare la standarde internaționale și consolidare a statului de drept, fiind rezultatul unui proces de analiză, consultare și corelare cu politicile publice existente. Invocă aspecte din expunerea de motive prin care se arată în mod detaliat necesitatea și finalitatea intervenției legislative, pornind de la obiectivul general al creșterii transparenței și integrității în procesul decizional și al alinierii României la standardele Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) și europene în materie de etică publică. Invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, paragrafele 36-40, Decizia nr. 405 din 21 septembrie 2022, paragrafele 38 și 39 sau Decizia nr. 751 din 14 decembrie 2023.

37. Referitor la pretinsa încălcare a art. 79 din Constituție, arată că jurisprudența Curții Constituționale este constantă în sensul necesității solicitării avizului Consiliului Legislativ de către Parlament, neavând relevanță constituțională dacă acesta a fost transmis sau dacă puterea deliberativă și-a însușit observațiile înaintate, acesta având natura juridică a unui aviz consultativ. Sunt invocate, spre exemplu, deciziile Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, nr. 743 din 2 iunie 2011 sau nr. 319 din 9 mai 2017.

38. În ceea ce privește procedura de adoptare a legii criticate, arată că inițiativa legislativă a fost înregistrată simultan la Camera Deputaților și la Senat, primind nr. L343/2025 (Senat) și PL-x 314/2025 (Camera Deputaților), în aceeași zi (29 septembrie 2025), fiind solicitate avizul Consiliului Legislativ și punctul de vedere al Guvernului. Proiectul a fost trimis pentru raport la Comisia permanentă comună privind statutul deputaților și al senatorilor, cu termen de depunere a amendamentelor până la ora 17:00 și termen de raport 30 septembrie 2025, ora 10:00. Comisia permanentă comună s-a întrunit în aceeași zi și a întocmit raportul, cu aviz favorabil și două amendamente respinse. Dezbaterile și adoptarea în plenul reunit au avut loc în 30 septembrie 2025, iar raportul a fost transmis celor două Camere, conform procedurii stabilite pentru proiectele de lege dezbătute în ședință comună. Consiliul Legislativ a emis aviz favorabil (nr. 696 din 30 septembrie 2025) și în aceeași zi proiectul a fost înscris pe ordinea de zi a ședinței comune a Senatului și Camerei Deputaților. În cadrul ședinței, legea a fost dezbătută și adoptată cu majoritatea cerută pentru legile organice, cu titlul „Lege pentru modificarea art. 12 din

Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor”. Totodată, Guvernul invocă Decizia Curții Constituționale nr. 261 din 5 mai 2022, paragrafele 57-63, 68-70 și 73, prin care s-a stabilit că nerespectarea/comprimarea termenelor regulamentare nu este, în sine, o problemă constituțională, decât atunci când, în procedura generală, se comprimă atât de mult termenele încât legea este, în fapt, adoptată în procedură de urgență, fără ca aceasta să fi fost cerută/aprobată, situație ce încalcă art. 75 și art. 76 alin. (3) din Constituție, caz în care autonomia regulamentară nu poate acoperi abaterea. Or, în speță, din cronologia analizată, rezultă că întreg parcursul s-a derulat în 24 de ore. Aplicând raționamentul din Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, aceasta echivalează cu o procedură de urgență *de facto*. În lumina Deciziei nr. 261 din 5 mai 2022, Guvernul arată că numai instanța de contencios constituțional poate stabili, în concret, dacă ritmul accelerat al procedurii a depășit limitele autonomiei regulamentare a Parlamentului și dacă această comprimare a afectat substanța procesului democratic de deliberare parlamentară, transformând regula procedurii generale într-o excepție.

39. Guvernul consideră neîntemeiată critica vizând încălcarea principiului separației puterilor în stat și a principiului egalității, întrucât rațiunile reglementării au la bază motive de interes public care au rolul de a asigura transparența activității parlamentare și a mandatului reprezentativ. Prin soluția de înrolare în RUTI nu se afectează regimul constituțional al mandatului reprezentativ. Deși statutul parlamentarilor este diferit de cel al demnitarilor (astfel cum se susține în sesizare), acest aspect nu exceptează membrii puterii deliberative de la obligația de respectare a mandatului încredințat, transparența activității acestora fiind un mijloc prin care se poate asigura acest deziderat. În susținerea punctului de vedere sunt invocate aspecte cuprinse în expunerea de motive a propunerii legislative.

40. Referitor la critica de neconstituționalitate prin care se invocă vicii de precizie și claritate a legii care ar rezulta din modul de redactare a unor prevederi ale art. 12 din Legea nr. 96/2006, contrar principiilor de rang constituțional, dar și european, rezultate din textul art. 1 alin. (5) din Constituție, reține că autorii sesizării de neconstituționalitate nu aduc argumente de natură juridică prin care să susțină modul concret în care este afectată constituționalitatea textului de lege. Invocă aspecte din jurisprudența în materie a Curții Constituționale privind efectuarea controlului de constituționalitate în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, spre exemplu, Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016 sau Decizia nr. 64 din 23 ianuarie 2019, și subliniază că, în cauză, Consiliul Legislativ a apreciat că legea îndeplinește exigențele de claritate impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, inițiativa legislativă fiind avizată favorabil, iar mențiunile referitoare la anumite formulări din lege nu sunt de natură să atragă vicii din punct de vedere constituțional.

41. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 13 din Constituție, Guvernul apreciază că aceasta este neîntemeiată, deoarece normele constituționale evocate nu stabilesc interdicția expresă a utilizării neologismelor în cadrul unor acte normative, fiind posibilă existența unor termeni de specialitate care nu au corespondent în limba română. Interdicția privind utilizarea neologismelor în cuprinsul actului normativ este prevăzută de Legea nr. 24/2000, care stabilește că neologismele pot fi utilizate doar în cazul în care nu există un sinonim de largă răspândire în limba română. De asemenea, simpla încălcare a dispozițiilor Legii nr. 24/2000 nu este de natură să atragă, în sine, neconstituționalitatea unei reglementări în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, ci trebuie apreciat de la caz la caz dacă se afectează, în mod concret, caracterul clar al reglementării.

42. Guvernul consideră că este neîntemeiată și critica referitoare la pretinsa neconstituționalitate motivată de faptul că definiția „persoanelor terțe” nu ar include anumite categorii, precum membrii corpului diplomatic sau persoanele fizice acționând în interes propriu. Lipsa includerii unor categorii suplimentare de destinatari în textul normativ nu constituie, prin ea însăși, o problemă de constituționalitate, ci ține exclusiv de o opțiune de politică legislativă a legiuitorului. Definiția introdusă de legiuitor urmărește să reglementeze transparența interacțiunilor dintre parlamentari și persoanele juridice organizate, care acționează în mod profesional sau instituționalizat pentru influențarea procesului legislativ (entități de tip *advocacy*, *public affairs*, organizații neguvernamentale, patronate, syndicate etc.). Prin urmare, delimitarea sferei persoanelor terțe are un scop funcțional rezonabil, iar critica formulată nu relevă o veritabilă problemă de neconstituționalitate, ci vizează o preferință privind oportunitatea și sfera de aplicare a legii, aspecte ce excedează competenței Curții Constituționale, fiind de resortul exclusiv al legiuitorului.

43. Se mai arată că, din perspectiva tehnicii legislative, care, potrivit Legii nr. 24/2000, cere texte „clare, fluente și inteligibile” și configurarea explicită a conceptelor speciale, reglementarea privind RUTI îndeplinește aceste repere la nivelul elementelor operative, stabilind destinatarii normei, respectiv parlamentari și „persoane terțe” enumerate prin forme juridice concrete — asociații, fundații, syndicate, patronate, camere de comerț, societăți), momentul nașterii obligației (înainte/în 48 de ore de la întâlnire; înregistrarea terțului cu cel puțin 3 zile înainte), datele introduse și modalitatea de aplicare. Eventualele neologisme („*advocacy*”, „*public affairs*”) au caracter descriptiv, nu constitutiv al ipotezei, sfera de aplicare rămânând aceeași, astfel că nu se poate reține un viciu de neconstituționalitate. Mai mult, principiul securității juridice privește și coerența sistemică: norme unitare, trasabilitate, evitarea arbitrarului. În speță, RUTI standardizează interacțiunile de influențare a procesului legislativ, face publice întâlnirile, instituie termeni și formate minime de raportare și prevede raportare anuală — instrumente care sporesc previzibilitatea mediului normativ și încrederea legitimă.

44. Guvernul consideră că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a legii potrivit căreia se încearcă legiferarea „pe ușa din dos” a activității de lobby, care, în România, este interzisă. Subliniază că autorii nu identifică în mod expres care ar fi articolul Legii fundamentale încălcat de reglementarea criticată. În plus, autorii realizează o confuzie între o așa-zisă activitate de „lobby”, care ar fi reglementată prin legea criticată și infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal. Elementul material al laturii obiective al infracțiunii amintite constă într-o acțiune de pretindere, primire sau acceptare a promisiunii de bani sau alte foloase materiale. Or, legea criticată este pe deplin străină de o asemenea ipoteză, scopul reglementării fiind acela de a realiza transparența procesului legislativ și de a evita anumite ingerințe care pot să vicieze rolul puterii deliberative. Chiar dacă un parlamentar și-ar înregistra o întâlnire în conformitate cu prevederile legii criticate, dar ar pretinde sau accepta bani sau foloase materiale, potrivit art. 291 din Codul penal, fapta sa ar căpăta conotații ilicite, iar parcurgerea procedurii prin intermediul RUTI nu i-ar oferi imunitate.

45. Referitor la criticile de neconstituționalitate ale prevederilor legii, în raport cu art. 69, coroborat cu art. 61 din Constituție, precizează că mandatul parlamentarilor trebuie analizat din punct de vedere politic și juridic. Din punct de vedere politic, mandatul parlamentar este o convenție între alegători și cei care aspiră la dobândirea lui, având la bază o platformă electorală, iar din perspectivă juridică, mandatul reprezintă o demnitate publică cu care titularul său este investit prin alegeri, al cărei conținut este predeterminat prin lege. Mandatul

parlamentar este o categorie a dreptului public, deoarece Constituția este cea care îi stabilește conținutul, îi determină consecințele și limitele. Parlamentarul este independent în exercitarea mandatului său și se supune Constituției și legilor, fiind ținut să exercite acele drepturi și să își asume acele obligații care, potrivit conștiinței sale, slujesc binelui comun. Astfel, deputații și senatorii ar trebui să fie independenți față de partidele pe listele cărora au candidat, precum și față de alegători sau alte părți ale societății civile. Invocând aspecte din jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, deciziile nr. 633 din 12 octombrie 2018, nr. 32 din 23 ianuarie 2018 sau nr. 536 din 6 iulie 2016, Guvernul consideră că soluția legislativă contestată urmărește și evitarea conflictului de interese, fără a știrbi mandatul reprezentativ al parlamentarilor, care sunt liberi să acționeze potrivit independenței lor parlamentare, fiind însă supuși unei măsuri care prezintă un caracter administrativ, înlocuite în vederea creșterii transparenței procesului legislativ.

46. Guvernul arată că principiul transparenței nu este specific doar administrației publice, ci reprezintă o valoare constituțională derivată din art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, care consacră statul de drept, legalitatea, responsabilitatea autorităților publice și obligativitatea respectării Constituției și a legilor. Acest principiu are aplicabilitate generală pentru toate autoritățile publice, inclusiv Parlamentul, în măsura în care acestea exercită funcții decizionale de interes public. Mai mult, transparența activității parlamentare este o expresie a principiului publicității lucrărilor Parlamentului, consacrat de art. 65 din Constituție, precum și a dreptului cetățenilor de a fi informați asupra procesului legislativ, iar mecanismul RUTI nu interferează cu autonomia funcțională a Parlamentului, nu modifică natura juridică a activității legislative, ci creează un instrument administrativ de evidență și informare publică, menit să asigure coerența instituțională între puterile statului în materia integrității și a guvernanței deschise.

47. **Președintele Senatului** nu a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere asupra obiecțiilor de neconstituționalitate.

48. Curtea, având în vedere că obiectul celor două sesizări îl constituie dispoziții ale aceluiași act normativ, în temeiul art. 139 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, a dispus, din oficiu, conexarea Dosarului nr. 4.324A/2025 la Dosarul nr. 4.281A/2025, care a fost primul înregistrat.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

49. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, având următorul cuprins:

„**Art. 1.** — *Articolul 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 22 ianuarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:*

«ARTICOLUL 12

Principiul transparenței și al reprezentării concurenței în procesul deliberativ

(1) *Deputații și senatorii trebuie să dea dovadă de transparență în activitatea parlamentară.*

(2) *Deputații și senatorii au obligația menținerii unui dialog deschis și echitabil cu cetățenii, respectiv cu persoane terțe, pe problemele care îi interesează și care rezultă din asumarea și exercitarea mandatului de parlamentar.*

(3) Transparența cadrului de colaborare dintre senatori și deputați, pe de o parte, și persoanele terțe, pe de altă parte, în demersul democratic de influențare a procesului legislativ se realizează prin intermediul Registrului unic al transparenței intereselor la Parlament, denumit în continuare RUTI.

(4) RUTI la Parlament este o platformă publică, accesibilă online, prin intermediul căreia deputații și senatorii publică întâlnirile dintre aceștia și persoanele terțe care își manifestă, din proprie inițiativă, interesul pentru o inițiativă legislativă aflată în procedura parlamentară.

(5) Prin persoane terțe se înțelege orice reprezentant mandatat al unei societăți înființate conform Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, societate cu obiect de activitate advocacy, societate cu obiect de activitate public affairs, asociație, fundație, federație, organizație sindicală, organizație patronală sau cameră de comerț care are un interes pentru o inițiativă legislativă aflată în procedura parlamentară.

(6) Întâlnirile prevăzute la alin. (4) se referă la organizarea sau participarea la întreveneri între deputați, senatori și persoane terțe, care fac obiectul înscrierii în RUTI, desfășurate la sediul Parlamentului, la sediile birourilor parlamentare din circumscripții, precum și în orice alt loc prestabilit de părți, în format fizic sau online.

(7) Deputații și senatorii au obligația de a se înregistra în RUTI, prin crearea unui cont, prin intermediul secretarului general al Camerei Deputaților, respectiv al secretarului general al Senatului.

(8) Persoanele terțe au obligația înregistrării în RUTI prin crearea unui cont și completarea tuturor informațiilor solicitate în formularul de înscriere. Datele înscrise se vor actualiza anual și ori de câte ori este necesar. Neactualizarea datelor atrage eliminarea persoanelor terțe din RUTI. Înregistrarea în RUTI a unei persoane terțe se realizează cu cel puțin 3 zile anterior solicitării oficiale de desfășurare a unei întâlniri cu deputații și senatorii.

(9) Prin solicitarea de înregistrare în RUTI, persoanele terțe își asumă adoptarea unei conduite transparente, etice și responsabile.

(10) Deputații și senatorii desfășoară întâlnirile prevăzute la alin. (4) privind influențarea procesului legislativ doar cu persoane terțe înregistrate în RUTI.

(11) Deputații și senatorii au obligația de a publica întâlnirile cu persoanele terțe cu cel puțin 48 de ore înaintea desfășurării acestora. În cazul întâlnirilor desfășurate fără o planificare prealabilă, deputații și senatorii au obligația de a publica informații în RUTI în termen de 48 de ore de la finalizarea acestora.

(12) Informațiile publicate în RUTI cuprind:

- a) numele persoanelor și denumirea entităților reprezentate;
- b) data și locul întâlnirii;
- c) descrierea scopului întâlnirii.

(13) Secretarul general al Camerei Deputaților și secretarul general al Senatului administrează, pentru fiecare Cameră, platforma RUTI, platforma gestionată de Secretariatul General al Guvernului, conform legislației în vigoare. Birourile permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului vor aproba un ghid de utilizare a platformei RUTI.

(14) Secretarul general al Camerei Deputaților, respectiv secretarul general al Senatului elaborează și publică un raport anual privind funcționarea RUTI în cursul anului precedent care va cuprinde informații și date statistice relevante.

(15) Administrarea RUTI se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), a Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, precum și a legislației naționale privind domeniul protecției datelor cu caracter personal.

(16) Nerespectarea prevederilor prezentului articol privind publicarea întâlnirilor în RUTI atrage aplicarea sancțiunii prevăzute la art. 52 lit. e) — avertisment scris pentru senator sau deputat, conform procedurii prevăzute de Regulamentul Camerei Deputaților, de Regulamentul Senatului sau de prevederile prezentei legi.»

Art. II. — Prevederile art. 12 alin. (7)-(16) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și cu cele aduse prin prezenta lege intră în vigoare la 6 luni de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

50. Dispozițiile din Constituție invocate în motivarea obiecției de neconstituționalitate sunt cele cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) privind principiul statului de drept, principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale și principiul legalității, art. 13 privind limba oficială, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 61 privind rolul și structura Parlamentului, art. 69 privind mandatul reprezentativ și art. 79 privind Consiliul Legislativ.

51. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate a acesteia, prin prisma titularilor dreptului de sesizare, a termenului în care aceștia sunt îndrituiți să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea aferentă, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

52. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularilor dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de 72 de deputați, respectiv de 26 de senatori, cât și sub aspectul obiectului sesizării, fiind vorba despre o lege adoptată de Parlament, dar nepromulgată încă de către Președintele României.

53. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea reține că acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

54. În cauză, legea criticată a fost adoptată în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, la data de 30 septembrie 2025. La aceeași dată, legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii, iar la data de 6 octombrie 2025 a fost trimisă Președintelui României pentru promulgare. Prezentele sesizări au fost înregistrate la Curtea Constituțională în datele de 2 octombrie 2025 și, respectiv, 6 octombrie 2025, astfel încât Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în interiorul termenului de protecție stabilit de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, respectiv în interiorul termenului de 20 de zile de la data trimiterii legii adoptate spre promulgare, astfel că aceasta este admisibilă.

55. Prin urmare, având în vedere cele mai sus menționate, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70, prima și a doua ipoteză).

56. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

57. Examinând legea criticată sub aspectul criticii de neconstituționalitate extrinsecă, potrivit căreia, în contradicție cu art. 1 alin. (5) din Constituție, expunerea de motive este neconformă cu normele de tehnică legislativă prevăzute în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, din examinarea fișei legislative a legii criticate, Curtea constată că a fost elaborată o expunere de motive, în cuprinsul căreia se precizează rațiunea promovării modificărilor aprobate prin legea adoptată, cu referire la stabilirea unor „reguli de transparență și acces corect la dezbateri și decizii la nivelul parlamentarilor în sensul menționării, de către aceștia, de fiecare dată, într-o platformă dedicată și disponibilă publicului larg, a întâlnirilor avute cu persoane terțe pe marginea modificării/completării unor inițiative legislative”. De asemenea, se arată că „acest demers de transparență la nivelul Parlamentului completează anterioarele demersuri de la nivelul Executivului, intenția fiind de a folosi aceeași platformă (astăzi gestionată de Guvern, cu intenția de îmbunătățire) pentru o imagine unitară asupra situației transparenței interacțiunilor decidenți — persoane terțe

la nivel decizional central. Registrul Unic al Transparenței Intereselor — RUTI — s.n. (atât la Guvern, cât și, de acum, la Parlament) este un demers de transparență, nu vizează obiectivul identificării corupției. Pentru acest important ultim obiectiv există alte instituții și pârgii”, astfel că „implementarea RUTI la Parlament este o necesitate strategică pentru consolidarea încrederii în instituțiile publice. Argumentele din momentul adoptării la nivel guvernamental — transparență, reducerea corupției și aliniere la standarde internaționale — trebuie extinse pentru a asigura coerență instituțională. Mai ales în vederea aderării la OCDE, această măsură ar reprezenta un pas major spre o guvernare modernă și responsabilă”. Sub aspectul impactului socioeconomic al modificărilor propuse, se arată că acesta „se traduce prin creșterea încrederii în decidenți iar din punct de vedere economic, poate influența chiar îmbunătățirea ratingului de țară”, RUTI „sprijinind atât decidenții (parlamentari, în cazul de față), cât și societatea civilă/mediul de afaceri să găsească un mod de comunicare deschis, la vedere, de încredere”. De asemenea, se arată că platforma va fi dezvoltată în structura actuală a RUTI, gestionată de către Guvern, astfel încât nu există impact financiar.

58. Față de modificările operate prin legea criticată, rezultă că acestea se reflectă în conținutul expunerii de motive, astfel încât nu se poate reține o lipsă de fundamentare sub acest aspect. De altfel, așa cum rezultă din jurisprudența Curții Constituționale, faptul că o expunere de motive nu este suficient de precisă sau că nu lămurește toate aspectele de conținut ale normelor adoptate nu determină, *ut singuli*, concluzia că însăși norma/însuși actul respectiv este neconstituțional/neconstituțional pentru acest motiv. Expunerea de motive este un instrument pentru interpretarea actului normativ și deslușirea sensului/înțelesului acestuia (prin interpretare teleologică), putând constitui un criteriu de evaluare a constituționalității coroborată cu alte elemente ce configurează calitatea, în ansamblu, a reglementării. Astfel, „dacă în urma parcurgerii tuturor metodelor interpretative, inclusiv a celei teleologice, se ajunge la concluzia că textul legal este neclar/imprecis/imprevizibil, atunci se poate constata încălcarea Constituției” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 137 din 16 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 4 aprilie 2022, paragraful 98).

59. De asemenea, în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 238 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 28 iulie 2020, paragraful 36, Decizia nr. 564 din 8 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 17 iulie 2020, paragraful 44, Decizia nr. 908 din 16 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 27 ianuarie 2021, paragraful 100), Curtea a statuat că, de principiu, instanța de contencios constituțional nu poate exercita un control de constituționalitate al expunerilor de motive ale diverselor legi adoptate, întrucât expunerea de motive și cu atât mai puțin modul său de redactare nu au consacrare constituțională. Controlul de constituționalitate vizează legea, și nu opțiuni, dorințe sau intenții cuprinse în expunerea de motive și, prin urmare, Curtea nu are competența să exercite un control de constituționalitate asupra modului de redactare a expunerii de motive concepute de deputați, senatori sau Guvern (a se vedea

În acest sens Decizia nr. 412 din 24 septembrie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 26 septembrie 2025, paragraful 151, Decizia nr. 120 din 16 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 19 aprilie 2023, paragraful 55, Decizia nr. 88 din 9 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 11 martie 2022, paragraful 57, Decizia nr. 54 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 3 martie 2022, paragraful 67, sau Decizia nr. 678 din 29 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 946 din 15 octombrie 2020, paragraful 97).

60. În consecință, aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la art. 1 alin. (5) din Constituție sub acest aspect.

61. Analizând critica de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la lipsa avizului Consiliului Legislativ în cazul legii criticate, formulată în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 79 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. În jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 50 din 15 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 25 martie 2022, paragraful 43), Curtea a reținut că, prin art. 79 alin. (1) din Constituție, Consiliul Legislativ este consacrat ca „*organ consultativ de specialitate al Parlamentului, care avizează proiecte de acte normative în vederea sistematizării, unificării și coordonării întregii legislații*”. Concretizând aceste prevederi constituționale, art. 3 alin. (1) și (2) din Legea nr. 73/1993 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 25 iulie 2024, prevede că proiectele de legi și propunerile legislative se supun dezbaterii Parlamentului cu avizul Consiliului Legislativ, iar avizul va fi dat înăuntrul termenului stabilit de Biroul permanent sau de comisia permanentă a Camerei Parlamentului care l-a solicitat. Dacă avizul nu este dat în termenul stabilit, aceasta nu împiedică desfășurarea procedurii legislative. Potrivit art. 3 alin. (3) din Legea nr. 73/1993, avizul Consiliului Legislativ este consultativ. De asemenea, art. 9 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 stabilește că, după elaborarea lor și încheierea procedurii de avizare prevăzute la alin. (1), proiectele de legi, propunerile legislative, precum și proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter normativ ale Guvernului se supun în mod obligatoriu avizării Consiliului Legislativ.

62. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a apreciat că avizul Consiliului Legislativ este unul deosebit de important pentru că observațiile formulate au drept finalitate sistematizarea, unificarea și coordonarea întregii legislații, astfel că acesta trebuie să fie solicitat în prealabil adoptării actului normativ (a se vedea în acest sens Decizia nr. 221 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 7 iulie 2020, paragraful 62, Decizia nr. 229 din 2 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 9 iulie 2020, paragrafele 46-51, Decizia nr. 284 din 17 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 6 iunie 2023, paragraful 49, sau Decizia nr. 717 din 12 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 25 aprilie 2024, paragraful 22).

63. De asemenea, Curtea Constituțională a mai subliniat că termenul în care trebuie exprimat punctul de vedere al Consiliului Legislativ curge de la data înregistrării la Consiliul Legislativ a solicitării de avizare a proiectului de act normativ, pentru că altfel s-ar compromite chiar rolul Consiliului Legislativ, deoarece ar putea apărea situația ca, la momentul primirii solicitării de aviz, actul normativ să fi fost deja adoptat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 50 din 15 februarie 2022, precitată, paragraful 49).

64. În prezenta cauză, astfel cum rezultă din fișa legislativă a legii criticate și din nota din 29 septembrie 2025, aprobată în ședința comună a Birourilor permanente ale Camerei Deputaților și Senatului cu privire la inițiativele legislative de competența ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, înregistrate la Parlament, avizul Consiliului Legislativ a fost solicitat în data de 29 septembrie 2025, cu stabilirea termenului de comunicare a avizului pentru aceeași zi, iar înregistrarea solicitării la Consiliul Legislativ a fost efectuată în data de 30 septembrie 2025. Consiliul Legislativ a comunicat Avizul favorabil nr. 696 din 30 septembrie 2025, iar în forma legii adoptate de Parlament la aceeași dată au fost preluate unele observații cuprinse în aviz, spre exemplu, cele privind reformularea titlului legii și a părții introductive a art. I din lege.

65. De altfel, cu privire la susținerea că observațiile din avizul Consiliului Legislativ nu au fost luate în considerare, în cursul procesului de adoptare a legii, în concordanță cu art. 10 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 24/2000, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 284 din 17 mai 2023, precitată, paragraful 50), că această exigență nu are relevanță constituțională, ci ține de modul de lucru al Parlamentului, iar îndeplinirea sau neîndeplinirea acestei condiții de procedură nu afectează constituționalitatea legii.

66. În consecință, în lumina reperelor jurisprudențiale stabilite în materie de Curtea Constituțională, Curtea constată că, în prezenta cauză, nu au fost încălcate dispozițiile constituționale privind avizarea actului normativ de către Consiliul Legislativ.

67. Analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă potrivit cărora exigențele care țin de procedura adoptării legii supuse controlului de constituționalitate nu au fost îndeplinite, deoarece propunerea legislativă în cauză a fost introdusă intempestiv în circuitul legislativ, fără respectarea prevederilor regulamentare, nu a putut fi dezbătută în mod real, fiind adoptată brusc și fără un real motiv, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că, în vederea adoptării unui act normativ coerent și fundamentat, din punctul de vedere al organizării procedurii de lucru, Parlamentul trebuie să dea dovadă de suplețe și flexibilitate, în limitele Constituției și ale regulamentelor parlamentare (Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 28 februarie 2018, paragraful 51). Cu alte cuvinte, suplețea, celeritatea, flexibilitatea, raționalizarea procedurii parlamentare se realizează cu respectarea exigențelor procedurale stabilite prin Constituție. Marja largă de apreciere a organelor de lucru ale Parlamentului nu poate depăși însă cadrul constituțional existent.

68. Prin Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Curtea a mai reținut că, atât în procesul legislativ, cât și în

activitatea de control a Guvernului sau în realizarea celorlalte atribuții constituționale, parlamentarii, în exercitarea mandatului, sunt, potrivit prevederilor art. 69 alin. (1) din Legea fundamentală, „în serviciul poporului”. Aceasta implică reprezentarea în lupta politică din Parlament a dezbaterilor politice din societate, a opiniilor, a ideilor ce au ca sursă diferitele categorii sociale, politice, economice sau culturale. În această manieră, poporul, titularul suveranității naționale, își exercită suveranitatea nu numai cu prilejul procesului electiv, ci pe întreaga durată a mandatului oferit parlamentarului aflat în serviciul său. Dezbaterile parlamentare a problemelor importante ale națiunii asigură respectarea valorilor supreme consacrate de Legea fundamentală, precum statul de drept, pluralismul politic și democrația constituțională. Acesta este motivul pentru care Curtea Constituțională a recomandat exercitarea cu bună-credință a drepturilor și obligațiilor constituționale atât de către majoritatea, cât și de minoritatea parlamentară, precum și cultivarea unei conduite a dialogului politic, care să nu excludă aprioric consensul, chiar dacă motivațiile sunt diferite, atunci când miza este interesul major al națiunii.

69. Prin Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 8 martie 2019, paragraful 32, Curtea Constituțională a reținut că, în ansamblul normelor constituționale, dispozițiile care cuprind reguli cu caracter procedural incidente în materia legiferării se corelează și sunt subsumate principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, la rândul său acest principiu stând la temelia statului de drept, consacrat expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție. De altfel, și Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția), în raportul intitulat *Rule of law checklist*, adoptat la cea de-a 106-a sesiune plenară (Veneția, 11-12 martie 2016), a reținut că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept (pct. IIA5). Sub acest aspect sunt relevante, între altele, potrivit aceluiași document, existența unor reguli constituționale clare în privința procedurii legislative, dezbaterile publice ale proiectelor de legi, justificarea lor adecvată, existența evaluărilor de impact în adoptarea legilor. Referitor la rolul acestor proceduri, Comisia reține că statul de drept este legat de democrație prin faptul că promovează responsabilitatea și accesul la drepturile care limitează puterile majorității. În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 3 mai 2019, paragraful 85.

70. Altfel spus, stabilirea unor reguli clare în privința procedurii legislative, inclusiv la nivelul Legii fundamentale, și respectarea regulilor astfel stabilite constituie o garanție împotriva abuzului de putere al majorității parlamentare, așadar, o garanție a democrației (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 128 din 6 martie 2019, precitată, paragraful 33).

71. Referitor la regulamentele parlamentare, Curtea a statuat că aceste acte normative sunt elaborate în temeiul principiului constituțional referitor la autonomia Parlamentului de a-și stabili reguli interne de organizare și funcționare [art. 64 alin. (1) din Constituție] și se constituie într-un ansamblu de norme juridice menite să organizeze și să disciplineze activitatea parlamentară. Normele regulamentare reprezintă instrumentele juridice care

permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritate reprezentativă prin care poporul român își exercită suveranitatea națională, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) din Constituție (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

72. Cu privire la termenele de desfășurare a procedurii în cadrul ședințelor comune ale celor două Camere, potrivit Regulamentului activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului (*Regulament*), în acord cu jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 10 iunie 2022, paragraful 53), Curtea reține că aceste termene, fără consacrare constituțională, se referă la procedura parlamentară de adoptare a legilor și indică necesitatea curgerii unui interval temporal între data depunerii propunerii legislative/proiectului de lege, data întocmirii raportului și data adoptării legii. Aceste termene au fie o rațiune administrativă/operatională (spre exemplu, prevenirea unei convocări intempestive a plenului — un interval mult prea scurt ar putea să ducă la imposibilitatea prezentării deputaților/senatorilor la lucrările sale, asigurarea posibilității serviciilor celor două Camere să îndeplinească în mod corespunzător activitatea de secretariat tehnic), fie urmăresc să asigure un interval de timp suficient deputaților și senatorilor pentru a lectura, analiza, aprofunda respectivele proiecte de legi, ceea ce are drept finalitate exprimarea unui vot în cunoștință de cauză. Respectarea termenelor prevăzute de Regulament contribuie la realizarea unei dezbateri reale a inițiativei legislative, fiind, astfel, aduse în discuție aspecte referitoare la depunerea de amendamente, precum și buna cunoaștere a conținutului și implicațiilor legii votate.

73. Cu privire la respectarea termenelor regulamentare, fără consacrare constituțională, Curtea a reținut că regulamentele parlamentare nu sunt norme de referință în cadrul controlului de constituționalitate (Decizia nr. 137 din 20 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 11 mai 2018, paragraful 36) și că regulamentul parlamentar trebuie interpretat și aplicat cu bună-credință și în spiritul loialității față de Legea fundamentală (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, precitată).

74. Curtea a mai statuat că este de dorit ca toate termenele stabilite pe cale regulamentară, fără relevanță constituțională, să fie respectate, însă încălcarea unuia dintre ele nu conduce în mod automat la neconstituționalitatea procedurii de adoptare a legii. Nerespectarea unui termen cu relevanță regulamentară nu conduce la neconstituționalitatea legii în măsura în care pe parcursul procedurii parlamentare au existat remedii/termene care au asigurat posibilitatea practică a parlamentarilor de a-și formula poziția cu privire la proiectul de lege (a se vedea în acest sens Decizia nr. 520 din 9 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1100 din 15 noiembrie 2022, paragraful 241).

75. Plecând de la aceste considerente de principiu, cu privire la procedura parlamentară de adoptare a legii supuse controlului de constituționalitate, potrivit fișei legislative, Curtea observă că propunerea legislativă a fost înregistrată la Parlament (Camera Deputaților — PI-x nr. 314/2025 și Senat — L343/2025) în data

de 29 septembrie 2025. Birourile permanente ale Senatului și Camerei Deputaților au luat-o în discuție la aceeași dată, când a fost aprobată ordinea de zi, astfel cum rezultă din stenograma ședinței comune a Birourilor permanente ale Senatului și Camerei Deputaților de luni, 29 septembrie 2025, la care au participat membrii Biroului Permanent al Senatului și al Camerei Deputaților și lideri ai Grupurilor parlamentare din cele două Camere. La punctul 1 a fost aprobată Nota cu privire la inițiativele legislative de competența ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, înregistrate la Parlament. La aceeași dată, astfel cum rezultă din Nota din 29 septembrie 2025, aprobată de Birourile permanente ale Camerei Deputaților și Senatului, s-au solicitat avizul Consiliului Legislativ și punctul de vedere al Guvernului și s-a stabilit termen de depunere a raportului de către comisia permanentă comună la data de 30 septembrie 2025, ora 10:00. Termenul de depunere a amendamentelor a fost stabilit la 29 septembrie 2025, ora 17:00.

76. La data de 30 septembrie 2025, Comisia permanentă a Camerei Deputaților și Senatului privind Statutul deputaților și al senatorilor, organizarea și funcționarea ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului a depus raportul asupra propunerii legislative, prin care se arată că membrii acestei Comisii au examinat propunerea legislativă menționată în ședința din 29 septembrie 2025, la lucrările Comisiei fiind prezenți fizic și online 10 din totalul de 11 membri. În urma dezbaterilor și a opiniilor exprimate, membrii acestei Comisii au hotărât, cu majoritate de voturi (7 voturi pentru, 3 voturi împotriva), să propună plenului reunit al celor două Camere ale Parlamentului adoptarea Propunerii legislative pentru modificarea și completarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată (PI-x nr. 314/2025; L 343/2025) în forma propusă de inițiatori, cu amendamentele respinse prezentate în anexa care face parte integrantă din raport.

77. De asemenea, la data de 30 septembrie 2025, propunerea legislativă a fost înscrisă pe ordinea de zi a ședințelor comune ale celor două Camere și a fost primit avizul Consiliului Legislativ.

78. În ședința comună din 30 septembrie 2025, plenul reunit al celor două Camere ale Parlamentului a adoptat legea criticată, iar după adoptare, legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului pentru exercitarea dreptului de sesizare a Curții Constituționale.

79. Cu privire la dezbaterile și adoptarea legii criticate, din stenograma ședinței plenului reunit al celor două Camere ale Parlamentului din 30 septembrie 2025 și din expunerea de motive a propunerii legislative rezultă că „au fost organizate consultări cu societatea civilă, cu reprezentanți ai mediului de afaceri, cu reprezentanți ai structurilor guvernamentale, cu membrii grupurilor parlamentare precum și cu membrii Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sprijinirea procesului de aderare a României la Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) în vederea înaintării unei variante optime de dezvoltare la nivelul Parlamentului a mecanismului RUTI, existent la nivelul Guvernului încă din 2016. Propunerea de modificare a legii implementează o recomandare prioritară formulată de Grupul de lucru pentru integritate publică/PIAC, în contextul procesului de aderare a României la OCDE”.

80. Sub acest aspect, Curtea observă că, la nivelul Parlamentului, astfel cum rezultă din sinteza ședinței Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sprijinirea procesului de aderare a României la Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), disponibilă pe site-ul Camerei Deputaților, această comisie specială comună, reunită în ședință ordinară în data de 27 mai 2025, a avut pe ordinea de zi 3 proiecte relevante în cadrul procesului de aderare, printre care, la pct. 2, înființarea RUTI la Parlament. Concluziile ședinței cu privire la acest punct au vizat propunerea ca proiectul RUTI la Parlament să fie depus până la finalul acestei sesiuni, urmând să intre în dezbatere în sesiunea următoare, iar în timpul verii să se lucreze la ghiduri de implementare, respectiv la platforma în care se vor înregistra datele, în data de 10 iunie 2025 urmând să aibă loc consultarea cu mediul privat/societatea civilă pe marginea implementării RUTI la Parlament. De asemenea, potrivit sintezei ședinței Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sprijinirea procesului de aderare a României la Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE), această Comisie, reunită în ședința din 2 septembrie 2025, a avut pe ordinea de zi, la pct. 2, și a dezbătut situația asumării reglementării privind implementarea RUTI la Parlament (informare asupra stadiului propunerii legislative), propunând „realizarea unei întâlniri la nivelul grupurilor parlamentare în vederea armonizării abordărilor/propunerilor finale pentru obținerea unui acord parlamentar asupra proiectului RUTI la Parlament” și „înregistrarea acestuia în procedură parlamentară în cursul acestei sesiuni parlamentare”. În cadrul dezbaterilor, s-a subliniat că „România poate accelera ritmul de îndeplinire a cerințelor de aderare la OCDE (RUTI fiind un element important) astfel încât să atingă obiectivul oficial asumat public de aderare în 2026 la această organizație”.

81. În consecință, reținând că, în prezenta cauză, critica privind încălcarea termenelor regulamentare este raportată la art. 1 alin. (5) din Constituție, sub aspectul principiului legalității, Curtea constată că, astfel cum sunt formulate, criticile vizează aspecte de aplicare a regulamentelor parlamentare, fără relevanță constituțională (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, precitată).

82. De asemenea, având în vedere că, anterior adoptării legii criticate, la nivelul Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sprijinirea procesului de aderare la OCDE, formată din 29 de parlamentari provenind din ambele camere legislative și din toate grupurile politice constituite la nivelul Camerei Deputaților și al Senatului, au avut loc discuții și dezbateri referitoare la reglementarea privind implementarea RUTI la Parlament, nu se poate reține că schimbul de idei între cei ce exercită suveranitatea națională a fost afectat și că unul dintre principiile care stau la baza democrației, dezbaterile libere a soluțiilor legislative în Parlament, a fost limitat. Din această perspectivă și raportat la criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că, în prezenta cauză, nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* considerentele care au fundamentat soluția de admitere a excepției de neconstituționalitate prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, precitată.

83. În continuare, analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă formulate cu privire la legea supusă controlului în

raport cu art. 1 alin. (4) și art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora prin propunerea legislativă se asimilează, în mod exagerat și nejustificat, statutul parlamentarilor cu cel al altor categorii de demnitari, Curtea constată caracterul neîntemeiat al acestora. Deși statutul constituțional și legal al membrilor Parlamentului, ca reprezentanți ai poporului, este diferit de statutul membrilor Guvernului și, în general, de al celorlalți cetățeni care exercită funcții și demnități publice, ceea ce determină, în consecință, particularități cu privire la exercitarea anumitor drepturi, acest statut nu poate fi reținut ca justificând o diferență de tratament juridic în raport cu celelalte categorii de persoane cărora li se aplică regulile referitoare la transparență. Similar dispozițiilor legii criticate, Curtea observă că, prin Legea nr. 49/2025 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și pentru modificarea art. 1 alin. (1) din Legea nr. 251/2004 privind unele măsuri referitoare la bunurile primite cu titlu gratuit cu prilejul unor acțiuni de protocol în exercitarea mandatului sau a funcției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 15 aprilie 2025, au fost introduse în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 dispoziții referitoare la RUTI, stabilind obligația membrilor Guvernului, prevăzuți la art. 18 din Codul administrativ, a șefului Cămarilor Prim-Ministrului, a secretarului general și a secretarilor generali adjuncți ai Guvernului, a secretarilor și a subsecretarilor de stat, precum și a asimilaților acestora din cadrul Guvernului, al ministerelor și al altor organe centrale de specialitate subordonate Guvernului sau ministerelor și a consilierilor de stat din cadrul Cămarilor Prim-Ministrului de a se înregistra în RUTI și de a publica întâlnirile oficiale cu persoane terțe (a se vedea art. 47¹¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare).

84. Din perspectiva obiectului și scopului acestor reglementări — care vizează asigurarea transparenței în exercitarea demnităților și funcțiilor publice și a integrității în procesul decizional — toate persoanele vizate de normele în materie se află în aceeași situație juridică, determinată de exercitarea unor funcții și demnități publice, în considerarea căreia le revin obligații specifice. În aceste condiții, reținând că legea criticată nu aduce atingere principiului separației puterilor în stat și nu conține norme contrare principiului egalității în drepturi, Curtea constată că dispozițiile art. 1 alin. (4) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție nu sunt încălcate.

85. Referitor la criticile de neconstituționalitate formulate în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta privind calitatea actelor normative, Curtea reține, în ceea ce privește aspectele referitoare la criteriile de claritate, precizie și previzibilitate pe care un text de lege trebuie să le îndeplinească, că instanța de contencios constituțional a statuat, în jurisprudența sa, că autoritatea legiuitoare are obligația de a edicta norme care să respecte aceste trăsături.

86. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, în evaluarea noțiunii de previzibilitate trebuie avută în vedere și întinderea acesteia, care depinde, într-o mare măsură, de caracterul necondiționat și suficient de precis al normei, de conținutul textului respectiv, de domeniul la care se referă și, de asemenea, de numărul și de calitatea destinatarilor săi (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 14 iulie 1994, pronunțată

în Cauza C-91/92, *Paola Faccini Dori împotriva Recreb SRL*, paragrafele 14, 17 și 18).

87. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

88. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a observat că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 404 din 4 iulie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1046 din 17 noiembrie 2023, paragraful 31).

89. Aplicând aceste considerente de principiu privind calitatea legii, Curtea observă că legea criticată vizează asigurarea respectării principiului transparenței și al reprezentării concurenței în procesul deliberativ, urmărind consolidarea integrității instituționale, prin conferirea unor noi valențe obligației deputaților și senatorilor de a da dovadă de transparență în activitatea lor, obligație reglementată în Legea nr. 96/2006, încă de la intrarea sa în vigoare în anul 2006 [a se vedea art. 11 alin. (1) din Legea nr. 96/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 3 mai 2006]. Astfel, legea criticată instituie o serie de reguli referitoare la transparența cadrului de colaborare dintre senatori și deputați, pe de o parte, și persoanele terțe, pe de altă parte, în demersul democratic de influențare a procesului legislativ, reglementând în acest scop, sub denumirea RUTI o platformă publică, accesibilă online, prin intermediul căreia deputații și senatorii publică informații referitoare la întâlnirile dintre aceștia și persoanele terțe care își manifestă, din proprie inițiativă, interesul pentru o inițiativă legislativă aflată în procedura parlamentară. Pentru a asigura caracterul efectiv al regulilor stabilite, legea criticată instituie o serie de obligații în sarcina

subiectelor de drept vizate (parlamentari și persoane terțe) și stabilește sancțiuni aplicabile în cazul conduitei neconforme a acestora. De asemenea, legea criticată permite detalierea aspectelor de ordin tehnic pentru ducerea la îndeplinire a regulilor de rang primar, sens în care deleagă către Birourile permanente reunite ale Camerei Deputaților și Senatului aprobarea unui ghid de utilizare a platformei RUTI.

90. Stabilirea prin legea privind statutul deputaților și senatorilor a unor obligații pentru persoanele terțe nu este aleatorie, ci intrinsec legată de conținutul raportului juridic dintre acestea și membrii Parlamentului în contextul reglementării privind transparența cadrului de colaborare dintre senatori și deputați, pe de o parte, și persoanele terțe, pe de altă parte, în demersul democratic de influențare a procesului legislativ, realizată prin intermediul RUTI.

91. În aceste condiții, Curtea reține că, în realitate, criticile formulate în privința dispozițiilor art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (5), (7) și (8) din Legea nr. 96/2006, se circumscriu invocării unor deficiențe redacționale care vizează acuratețea exprimării, fără relevanță constituțională și care nu sunt de natură să imprime actului normativ în cauză un caracter imprevizibil. Destinatarul legii, având în vedere calitatea lor [parlamentari și persoane terțe — persoane juridice vizate de ipoteza normei cuprinse în art. 12 alin. (5) din Legea nr. 96/2006], pot determina sensul dispozițiilor normative (a se vedea, în sens similar, Decizia Curții Constituționale nr. 828 din 13 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 28 februarie 2018, paragraful 47).

92. Totodată, Curtea observă că prin art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (5) din Legea nr. 96/2006, în definirea „persoanelor terțe”, legiuitorul a optat pentru o soluție legislativă în care sunt identificate prin enumerare categorii de persoane juridice care au un potențial interes pentru o inițiativă legislativă aflată în procedură parlamentară: societăți înființate conform Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, societate cu obiect de activitate *advocacy*, societate cu obiect de activitate *public affairs*, asociație, fundație, federație, organizație sindicală, organizație patronală sau cameră de comerț.

93. Din perspectiva tehnicii legislative, sub aspectul terminologiei folosite, Curtea reține că Legea nr. 24/2000 nu instituie o interdicție absolută în ceea ce privește folosirea în cuprinsul actului normativ a unor termeni și expresii străine, ci permite utilizarea acestora stabilind obligația legiuitorului de a alătura, *după caz*, corespondentul lor în limba română.

94. În contextul propriu al prezentei reglementări, având în vedere domeniul reglementat și destinatarul normei — societăți care desfășoară activități specifice comunicării specializate cu membrii Parlamentului, referitor la o inițiativă legislativă aflată în procedură parlamentară, utilizarea termenilor în limba engleză „advocacy” și „public affairs”, în absența unor termeni corespondenți în limba română care să exprime fidel sensul complex al acestora, reflectă flexibilitate în redactarea unei norme suple, fără să afecteze exigențele de claritate a legii și nici caracterul oficial al limbii române, prevăzut de art. 13 din Constituție.

95. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (5) din Legea

nr. 96/2006, potrivit căreia din definiția pe care legea o stabilește pentru „persoane terțe” lipsesc anumite categorii, Curtea reține că stabilirea sferei subiectelor de drept vizate de norma evocată se circumscrie marjei de apreciere a legiuitorului, permisă de Constituție, iar includerea altor categorii în acest cadru legislativ ține de opțiunea acestuia. Sub acest aspect, Curtea constată că, de vreme ce modificarea și/sau completarea prevederilor legale criticate sunt în competența Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării, astfel cum dispune art. 61 alin. (1) din Constituție, asemenea critici nu intră în competența de soluționare a instanței de contencios constituțional.

96. În consecință, Curtea constată că nu poate fi reținută critica formulată de autorii obiecției prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, din perspectiva exigențelor calitative pe care trebuie să le întrunească prevederile legale, întrucât destinatarii legii au posibilitatea de a avea reprezentarea conținutului normativ al acesteia și, implicit, a consecințelor nerespectării prescripțiilor sale.

97. În continuare, referitor la critica soluțiilor legislative introduse în legea supusă controlului sub aspectul încălcării regimului constituțional al mandatului reprezentativ al deputaților și senatorilor, astfel cum este acesta reglementat prin art. 69 coroborat cu art. 61 din Constituție, Curtea observă că, în jurisprudența sa, a analizat constituționalitatea unor prevederi legale din perspectiva respectării dispozițiilor art. 69 și ale art. 61 din Constituție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 445 din 12 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1136 din 25 noiembrie 2022, paragrafele 40-44).

98. Cu privire la dispozițiile art. 69 din Constituție care stabilesc că, în exercitarea mandatului, deputații și senatorii sunt în serviciul poporului și că orice mandat imperativ este nul, Curtea a reținut că acestea constituie fundamentul juridic al mandatului reprezentativ. Norma constituțională reprezintă cheia principală în interpretarea raporturilor constituționale dintre parlamentar, pe de o parte, și alegătorii lui, partidele sau formațiunile politice care au susținut respectiva candidatură și Camera din care face parte parlamentarul, pe de altă parte (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 10 august 1993). Consecința juridică a mandatului reprezentativ este aceea că, sub aspectul conținutului mandatului parlamentar, în exercitarea acestuia, membrii Parlamentului reprezintă poporul și, în temeiul art. 2 din Constituție, exercită, în numele acestuia, suveranitatea națională. Ca expresie a voinței generale, mandatul parlamentarului se integrează în puterea legiuitoare, organ constituțional colectiv, însă exercitarea sa se realizează individual în cadrul Camerei din care parlamentarul face parte. Cu alte cuvinte, întrucât voința generală se realizează la nivelul Parlamentului, acesta, în ansamblul său, are un mandat ce rezultă din modul de exercitare și realizare a mandatului fiecărui parlamentar (a se vedea Decizia nr. 150 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 17 martie 2020, paragraful 106).

99. În exercitarea atribuțiilor constituționale privind legiferarea, parlamentarii nu sunt subordonați niciunei voințe exterioare (electoratul care i-a ales, partidul ai cărui membri sunt etc.), votând în acord cu propria conștiință, și au obligația de a respecta cu bună-credință normele constituționale și legale,

precum și procedurile parlamentare instituite prin regulamentele celor două Camere. Parlamentarul, deputat sau senator, are la dispoziție o serie de garanții procedurale pentru a-și exercita mandatul în acord cu prevederile constituționale. Participarea la procedura parlamentară de legiferare presupune posibilitatea de a avea inițiativă legislativă, de a lua cunoștință de proiectul de lege sau propunerea legislativă și documentele aferente, de a le examina în vederea formulării de amendamente, de a participa activ la dezbateri prin luarea cuvântului și, în final, de a exprima un vot cu privire la actul normativ. Așadar, exercitarea mandatului reprezentativ, în serviciul poporului, implică participarea la o serie de activități inerente procedurii de legiferare, precum documentarea parlamentarului în privința materiei supuse reglementării, formularea unei opinii cu privire la inițiativa legislativă supusă dezbaterii, menită să asigure adoptarea unei decizii în cunoștință de cauză, corespunzătoare interesului general al societății la momentul legiferării. Prin urmare, votul final pe care un membru al Parlamentului îl dă asupra actului normativ nu reprezintă altceva decât rezultatul acestei activități prealabile, desfășurate în condițiile prevăzute de legi și regulamente. Așa fiind, Curtea a constatat că principiul mandatului reprezentativ pune accent pe legătura politică a parlamentarului cu electoratul său, respectiv pe independența sa în exercitarea mandatului în raport cu o voință exterioară, și pe votul său în acord cu propria conștiință.

100. Curtea a statuat că parlamentarii, exercitându-și mandatul în serviciul poporului, trebuie să dea dovadă de aplecare spre discutarea, dezbaterii și rezolvarea problemelor comunității și nicidecum să le ignore. Activitatea de cercetare a unor aspecte din viața publică a comunității este absolut indispensabilă realizării rolului constituțional al unui parlamentar, acela de reprezentant al intereselor cetățenilor, având în vedere că legea, ca act normativ al Parlamentului, reprezintă modalitatea prin care sunt reglementate, în cadrul anumitor raporturi sociale, regulile de conduită, drepturile și obligațiile cetățenilor, iar aceste reglementări trebuie să fie cât mai bine adaptate realităților juridice, sociale și politice ale comunității și să reflecte cât mai fidel interesele acelei comunități în planul politicii legislative.

101. Analizând aceste considerente prin raportare la cauza dedusă controlului de constituționalitate, Curtea reține că instituirea unor obligații în sarcina parlamentarului în scopul responsabilizării decidenților politici și consolidării încrederii cetățenilor în funcția puterii legislative, aspect esențial al statului de drept și al caracterului democratic al statului român, nu este de natură să afecteze principiul constituțional al mandatului reprezentativ.

102. Fundamentat pe legătura politică a parlamentarului cu alegătorii, mandatul reprezentativ nu îi conferă acestuia o libertate absolută, mai presus de normele constituționale, legale și regulamentare. Mai mult, fiind menit să asigure independența sa în exercitarea mandatului, acest principiu nu poate fi invocat pentru a justifica o activitate a parlamentarului dincolo de rigorile impuse de lege, în special sub aspectul reglementării unui interes public general. Or, așa cum s-a arătat în prealabil, legiuitorul își întemeiază reglementarea noilor reguli privind procesul legislativ pe necesitatea asigurării transparenței și a reprezentării concurenței în procesul deliberativ, finalitate care

răspunde unui interes public general. În aceste condiții, stabilirea obligațiilor deputaților și senatorilor de a se înregistra în RUTI și de a publica informații referitoare la întâlnirile cu persoanele terțe în legătură cu o inițiativă legislativă aflată în procedură parlamentară nu alterează rolul fundamental al parlamentarilor de a fi în serviciul poporului, concretizat la nivelul legii criticate inclusiv prin instituirea obligației menținerii unui dialog deschis și echitabil cu cetățenii, respectiv cu persoane terțe, pe problemele care îi interesează și care rezultă din asumarea și exercitarea mandatului de parlamentar.

103. Totodată, Curtea observă că susținerile privind încălcarea dreptului la protecția datelor cu caracter personal, care se circumscrie dreptului la viață privată prevăzut de art. 26 din Constituție, nu își găsesc suport în conținutul normativ al reglementărilor vizate. Astfel cum rezultă din art. I din legea criticată cu referire la art. 12 alin. (8) din Legea nr. 96/2006, persoanele terțe au obligația ca anterior solicitării oficiale de desfășurare a unei întâlniri cu deputații și senatorii să se înregistreze în RUTI prin crearea unui cont și completarea tuturor informațiilor solicitate în formularul de înscriere. În același sens, în expunerea de motive a propunerii legislative se arată că „Transparența interacțiunilor dintre decidenții din Parlament și persoane terțe va consta, așadar, într-o prealabilă înregistrare în registru a persoanelor terțe. (...) Dacă o persoană terță nu este înregistrată în platformă, nu va putea desfășura întâlnirea cu parlamentarul/parlamentarii vizat/vizați, deoarece fiecare persoană terță trebuie să fi prezentat anterior întâlnirii informațiile cu privire la activitatea desfășurată, iar parlamentarul să fi luat la cunoștință.”

104. În același timp, Curtea observă că dispozițiile art. I din legea criticată, cu referire la art. 12 alin. (13) și (15) din Legea nr. 96/2006, instituie obligația secretarului general al Camerei Deputaților și a secretarului general al Senatului de a administra, pentru fiecare Cameră, platforma RUTI, platforma gestionată de Secretariatul General al Guvernului, conform legislației în vigoare, și stabilesc că administrarea RUTI la nivelul Camerei Deputaților și Senatului se realizează cu respectarea Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), a Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare, precum și a legislației naționale privind domeniul protecției datelor cu caracter personal.

105. Cadrul normativ necesar aplicării în România a Regulamentului general privind protecția datelor (RGPD) îl reprezintă Legea nr. 129/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 102/2005 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, precum și pentru abrogarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a

acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 19 iunie 2018. De asemenea, Legea nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 26 iulie 2018, stabilește măsurile necesare punerii în aplicare la nivel național a RGPD.

106. În aceste condiții, Curtea constată că, analizată în ansamblul normativ privind protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal, legea criticată, prin dispozițiile exprese cuprinse la art. I din aceasta, cu referire la art. 12 alin. (13) și (15) din Legea nr. 96/2006, oferă garanții exprese suficiente în materie și, în consecință, constată caracterul neîntemeiat al criticilor de neconstituționalitate formulate din această perspectivă.

107. Cu privire la respectarea de către deputați și senatori a unor obligații impuse de lege, Curtea a statuat în Decizia nr. 678

din 29 septembrie 2020, precitată, paragraful 121, că exigențele statului de drept sunt cele care impun ca toate autoritățile statului (inclusiv Parlamentul și parlamentarii) să respecte prevederile/obligațiile stabilite de actele normative adoptate, aspect care nu vizează problema naturii mandatului (reprezentativ/imperativ). O abordare contrară ar duce la concluzia inacceptabilă că mandatul reprezentativ ar excepta Parlamentul și parlamentarii de la obligația de respectare a legilor, prevăzută de art. 1 alin. (5) din Constituție, și la ignorarea principiului potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege, consacrat prin art. 16 alin. (2) din Legea fundamentală.

108. Pentru aceste argumente nu poate fi reținută incidența în cauză a principiului mandatului reprezentativ, astfel că se va respinge ca neîntemeiată critica fundamentată pe dispozițiile art. 61 și 69 din Constituție.

109. În final, Curtea reține că prin susținerile prezentate în legătură cu „legitimarea activității de lobby”, autorii formulează, în realitate, aprecieri subiective, care excedează scopului avut în vedere de Parlament prin legea adoptată și care nu pot fi reținute ca fiind relevante în speță.

110. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea pentru modificarea art. 12 din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor este constituțională în raport cu criticile de neconstituționalitate formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 noiembrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

